

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 32Csp/105/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118206193
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Benčová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2018:8118206193.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Lenkou Benčovou v spore žalobcu Q. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XX, XXX XX V., právne zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 846,87 eura, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 846,87 eura v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 04.06.2018 domáhal voči žalovanému zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 846,87 eura a náhrady trov konania.
2. V žalobe uviedol, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 16C/225/2014 o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy bol ako žalobca v postavení spotrebiteľa úspešný. Rozsudok bol potvrdený Krajským súdom v Prešove v konaní sp. zn. 3Co/67/2017. Ako spotrebiteľ si uplatňuje satisfakciu za porušenie spotrebiteľských práv, keď svoje práva musel brániť v súdnom konaní podaním žaloby. Primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať funkciu relutárnu. Žalobca uviedol, že finančné zadostučinenie požaduje vo výške 846,87 eura, čo zodpovedá sume, o ktorú sa chcel žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatiť.
3. Žalobca ako dôkaz označil rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 16C/225/2014, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/67/2017, zmluvu o úvere spolu so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru a výpis z klientskej zóny.
4. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že rešpektuje rozhodnutie Okresného súdu Prešov sp. zn. 16C/225/2014 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/67/2017. Má však za to, že určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy má dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej a generálnej prevencie. Preto považuje požadovanú náhradu finančného zadostučinenia za neprimerane prísnu a založenú na svojoľnom výklade práva. Súd je povinný aplikovať ust. § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého výšku náhradu určí súd s prihliadnutím na závažnosť vznikutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Žalovaný žiadal, aby súd pri posudzovaní prípadu posudzoval konkrétne okolnosti týkajúce sa vzťahu žalobcu a žalovaného a pri rozhodovaní vzal do úvahy aj konanie žalobcu, ktorý sám porušil viacnásobne zmluvné ustanovenia a pri uzatváraní zmluvy postupoval ľahostajne, keď svojim podpisom vyhlásil, že súhlasí s obsahom zmluvy, bol oboznámený so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Žalovaný poukázal na to, že žalobca uzatvoril so žalovaným spolu 4 zmluvy o úvere (v rokoch 2008-2012), pričom žalobca mal možnosť si preštudovať

zmluvné podmienky a napriek tomu tak neurobil. Za spornú považoval žalovaný aj výšku primeraného finančného zadosťučinenia. Žalobca nijako relevantne neodôvodnil výšku požadovaného finančného zadosťučinenia. Predpokladom priznania nároku uplatňovaného žalobcom je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej Zákomom o spotrebiteľských úveroch a osobitnými predpismi, úspešné uplatnenie porušeného práva lebo povinnosti, primeranosť zadosťučinenia, zodpovedná osoba a ujma na strane spotrebiteľa. Odôvodňovanie výšky primeraného finančného zadosťučinenia s poukazom na majetkovú ujmu nasvedčuje nepochopeniu inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia, ktorým sa má kompenzovať vzniknutá nemateriálna ujma a nie ujma materiálna. Žalovaný navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť a priznať náhradu trov konania.

5. Žalovaný žiadne dôkazy neoznačil.

6. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie na 30.11.2018, na ktoré sa nedostavil žalovaný, ktorý svoju neprítomnosť ospravedlnil, pričom súhlasil, aby sa súdne konanie uskutočnilo v jeho neprítomnosti. Preto súd prejednal a rozhodol spor na pojednávaní v neprítomnosti žalovaného v súlade s ustanovením § 180 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len "CSP") s prihladnutím na obsah spisu a vykonané dôkazy.

7. Súd sa vo veci oboznámil so spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav veci:

8. Okresný súd Prešov rozsudkom č. k. 16C/225/2014 - 88 zo dňa 18.05.2016 určil, že Dohoda o zrážkach zo mzdy v zmluve č. 804600191 zo dňa 30.01.2012 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je neplatná a zároveň uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 467,10 eura v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

9. V odôvodnení okrem iného uviedol, cit.: „Súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že návrh žalobcu je dôvodný. Vzťah založený zmluvou o úvere medzi žalobcom a žalovaným, je vzťahom spotrebiteľským. Žalobca bol od uzavretia zmluvy v postavení spotrebiteľa a žalovaný v postavení dodávateľa. Zmluva o úvere je štandardná formulárová zmluva. V rovnaký deň uzatvoril žalobca žalovaný Dohodu o zrážkach zo mzdy. V zmysle uvedenej dohody bol spotrebiteľ nútený kedykoľvek v platnosti zmluvy strpieť vykonávanie zrážok zo mzdy až do úplného uspokojenia pohľadávky veriteľa. Uzatvorením dohody o zrážkach zo mzdy je spotrebiteľ povinný kedykoľvek v platnosti zmluvy strpieť vykonávanie zrážok zo mzdy na úhradu pohľadávky veriteľa vyčíslenej zamestnávateľovi bez súdnej kontroly nárokov uplatnených veriteľom na základe neprijateľných klauzúl, resp. bez možnosti spotrebiteľa zamedziť ich vykonávanie v rozsahu uplatnenom z neprijateľných zmluvných podmienok. Výkon zrážok zo mzdy je pritom súkromným procesom, ktorý nepodlieha nijakej autorizácii a verifikácii primeranosti a spotrebiteľ môže byť vystavený neprijateľnému konaniu zo strany dodávateľa. Dohoda o zrážkach zo mzdy umožňuje veriteľovi siahnúť na majetkové práva spotrebiteľa aj za predpokladu, že si uvedené nároky uplatňuje z neprijateľných zmluvných podmienok a tým spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Zákonodarca na vyššie uvedené skutočnosti prihliadol a novelou zákona č. 102/2014 Z.z. s účinnosťou od 1.5.2014 bol zavedený zákaz zabezpečenia uspokojenia pohľadávky alebo splnenia záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy dohodou o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov v prospech predávajúceho alebo inej osoby, okrem prípadov, ak táto dohoda bola uzavretá vo forme osobitnej listiny. V dôvodovej správe uviedol, že „Dohoda o zrážkach zo mzdy alebo iných príjmov spotrebiteľa umožňuje, aby platiteľ mzdy alebo iných príjmov spotrebiteľa vyplácal časť týchto platieb priamo predávajúcemu momentom, kedy mu je táto dohoda predložená. Všeobecná úprava v Občianskom zákonníku nevyžaduje schválenie súdom, stačí iba jednostranný úkon zo strany predávajúceho. Vytvára sa tým výrazná nerovnováha medzi postavením zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Preto je žiaduce, aby tento inštitút nemohol byť používaný bez prísnejšej úpravy v prospech spotrebiteľa. Je potrebné, aby o uzavretí takejto dohody (či už ako osobitnej zmluvy alebo ako zmluvného dojednania) spotrebiteľ mohol rozhodnúť a prípadne ju odmietnuť. Vyžaduje sa, že predávajúci, ktorý koná v rámci zákonom uloženéj povinnosti dodržiavať riadnu odbornú starostlivosť, upozorní spotrebiteľa na toto ustanovenie, príp. poskytne jeho výklad tak, aby spotrebiteľ vedel urobiť uvážené rozhodnutie.“ Dohoda o zrážkach zo mzdy bola síce uzatvorená formou osobitnej listiny, avšak žalobca (spotrebiteľ) nebol poučený o dôsledkoch jej uzavretia. Na pojednávaní uviedol, že nebol poučený o podmienkach a dôsledkoch dohody o zrážkach zo mzdy ako aj o možnosti jej odmietnutia. Bolo preto na žalovanom, aby preukázal, že žalobca bol poučený o dôsledkoch jej uzavretia a mal možnosť ju odmietnuť. Žalovaný však nenavrhol žiaden dôkaz na preukázanie týchto skutočností. Súd má preto za to, že Dohoda o zrážkach zo mzdy nebola žalobcovi vysvetlená, a preto je neplatná.

10. Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 3Co/67/2017 - 111 zo dňa 03.10.2017 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

11. V odôvodnení odvolací súd poukázal na to, že dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov hoci uzatvorená na samostatnom tlačive má charakter štandardnej zmluvnej podmienky

používanej žalovaným pri uzatváraní zmlúv o spotrebiteľských úveroch o spotrebiteľmi. Je preto právne bezvýznamné, či takáto dohoda vyplýva zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo z osobitnej zmluvy. Občiansky zákonník v ustanovení § 53 ods. 2 za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia nepovažuje také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. V prípade nepreukázania opaku zo strany dodávateľa, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané (§ 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov bola uzatvorená na predtlačenom formulári v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere a žalovaný ničím nepreukázal individuálny charakter tohto dojednania. Dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov uzatvorená so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informáciu o tom, čo uzatvorenie konkrétneho právneho úkonu znamená. Z uzatvorenej dohody žiadne podstatné informácie o inštitúte dohody o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov nevyplývajú. Inštitút dohody o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov pritom nie je založený na objektívnom vyhodnotení výšky dlhu, ale na subjektívnej predstave veriteľa o výške pohľadávky a jej príslušenstva. Výška pohľadávky síce môže mať oporu v zmluve, ale pri zmluve do zmluvnými podmienkami, ktoré neboli predmetom posúdenia zo strany súdu, alebo inej objektívnej inštitúcie je relevantné ex offo súdne preskúmanie práve z dôvodu nebezpečenstva, že spotrebiteľ zmluvné podmienky nedokáže vyhodnotiť. Žalovaný sa svojej zodpovednosti za uzatvorenie neprijateľnej zmluvnej podmienky nemohol zbaviť ani poukazom na princíp „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedľuje) uplatnením jeho dôsledkov v neprospech žalobcu. Kým rešpektovanie tohto princípu v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov reality praktického života, a teda aj zdravému rozumu, odporuje požiadavka na podrobnej znalosti právnych predpisov zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovať v tejto oblasti mu nemôže byť na ujmu. Žalovaný ničím právne významným nepreukázal, aby žalobcovi poskytol jasné a zrozumiteľné informácie o tom, čo znamená uzatvorenie dohody o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov.

12. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 30.10.2017.

13. Na základe zmluvy o úvere č. 804600191 zo dňa 31.01.2012 bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 500 eur, ktorý mal splatiť spolu s poplatkom vo výške 484 eur, teda spolu 984 eur v 12 mesačných splátkach po 82 eur počnúc dňom 19.02.2012. V zmluve nebola uvedená výška úrokovej sadzby, RPMN bola 304,10 %. Z výpisu z klientskej zóny k zmluve o úvere č. 804600191 zo dňa 31.01.2012 vyplýva, že žalobca čerpal úver vo výške 500 eur a uhradil sumu 1 694,63 eura.

14. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Podľa § 4 Zákona o ochrane spotrebiteľa, predávajúci nesmie spotrebiteľovi

a) ukladať povinnosť bez právneho dôvodu,

b) upierať práva podľa § 3.

15. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Medzi stranami nebolo sporné, že vzťah medzi žalobcom a žalovaným je vzťahom vyplývajúcim zo spotrebiteľskej zmluvy. Okresný súd Prešov rozsudkom č. k. 16C/225/2014 - 88 určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy v zmluve o úvere č. 804600191 zo dňa 31.01.2012 je neplatná a zároveň rozhodol o náhrade trov konania. Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 3Co/67/2017 - 111 uvedený rozsudok ako vecne správny potvrdil.

16. V danom prípade súd vychádzal z odôvodnenia vyššie uvedených rozhodnutí, ktoré konštatovali porušenie právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa (§5a zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa - nepripustnosť zabezpečenia uspokojenia pohľadávky alebo splnenie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy dohodou o zrážkach zo mzdy v spojení s § 39 a a § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka).

17. Pokiaľ ide o námietku žalovaného ohľadom toho, že žalobcovi nevznikla žiadna ujma, súd poukazuje na ust. § 3 ods. 5 veta posledná Zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorého kvalifikačným znakom pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nie je ujma. Postačuje, že spotrebiteľ úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je teda podstatné to, že k porušeniu práva došlo. Uvedená skutočnosť v danom prípade vyplýva z vyššie citovaných rozsudkov. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

18. Ani v prípade aplikácie § 3 ods. 5 veta posledná Zákona o ochrane spotrebiteľa účinného do 09.06.2013 (Osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.) nebolo by možné dospieť k záveru, že preukázanie vzniku ujmy je nevyhnutnou náležitosťou pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Na priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie úplne postačovala už len hrozba vzniku ujmy. Uvedený právny názor je plne v súlade s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/168/2016 zo dňa 25.01.2017 podľa ktorého, cit.: „V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu (stav k 9.6.2013 - poznámka súdu). Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.“

19. Pokiaľ ide o výšku priznaného primeraného finančného zadosťučinenia, súd poukazuje na to, že samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame finančné vyčíslenie, keďže má vyjadrovať satisfakciu (v zmysle odškodnenia) za stav, keď sa spotrebiteľ musel obrátiť na súd a žiadať o ochranu svojich práv. V tomto smere súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Odo/652/2001, podľa ktorého, cit: „Právní praxe i právní teorie jsou zajedno v tom, že nárok na přiměřené zadosťučinění je nárokom, jímž se reparuje újma nemateriální povahy. Tento aspekt vyvěrá již z podstaty tohoto nároku, který se označuje jako zadosťučinění neboli satisfakce, aby se již v názvu zdůraznila jeho imateriální povaha.“

20. V danom prípade súd považoval za spravodlivé priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 846,87 eura, ktorú žalobca požadoval. V danom prípade bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 500 eur, za ktorý mal uhradiť poplatok 484 eur, t.j. celkovo zaplatiť 984 eur, pričom žalobca uhradil až 1 694,63 eura. Sumu požadovanú žalobcom súd považoval za primeranú okolnostiam tohto prípadu. Pri úvahe o výške priznaného finančného zadosťučinenia súd vychádzal z intenzity porušenia spotrebiteľských práv zohľadňujúc tiež časový aspekt závadného konania žalovaného. Súd v prvom rade zohľadnil skutočnosť, že žalovaný už dlhodobo ignoruje rozhodnutia súdov ohľadom vyhlásenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy a naďalej si na jej podklade uplatňuje voči spotrebiteľom prostredníctvom zamestnávateľov nároky, ktoré mu neprináležia.

21. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia súd nepovažuje za duplicitu vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu, nakoľko ak by bolo priznanie primeraného finančného zadosťučinenia popri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vylúčené, znamenalo by to, že nečestní dodávatelia by naďalej mohli zneužívať svoje dominantné postavenie s úmyslom získať majetkový prospech, bez toho, aby boli odradení akoukoľvek sankciou za porušenie spotrebiteľského práva. Mohli by sa spoliehať na to, že súd im uloží nanajvýš povinnosť vydať v konkrétnom konaní bezdôvodné obohatenie. Uvedené nemá žiadnu odradzujúcu funkciu, keďže mnohí spotrebiteľia svoje nároky na súde ani neuplatnia.

22. Zmyslom primeraného finančného zadosťučinenia je jednak satisfakčná funkcia, tá sa však týka len konkrétneho spotrebiteľa, ktorému je primerané finančné zadosťučinenie priznané v relatívnej podobe. Okrem toho má primerané finančné zadosťučinenie aj preventívnu funkciu, ktorá nie je o nič menej významná a ktorej úlohou je odradiť nečestných dodávateľov od používania neprijateľných zmluvných podmienok či používania zmlúv neobsahujúcich zákonom predpísané náležitosti. Napokon existuje tu sankčná funkcia primeraného finančného zadosťučinenia, ktorá má viesť k tomu, aby dodávatelia boli postihnutí aj v majetkovej sfére, keďže ako ukazuje už niekoľkoročná súdna prax, vyhlásenie zmluvných podmienok za neprijateľné a teda za neplatné a konštatovanie absencie požadovaných zákonných náležitostí v zmluvách so spotrebiteľmi (ide de facto o morálne odsúdenie), javí sa byť nedostatočným. Nemožno zabúdať na to, že bol to práve žalovaný, kto sa dopustil konania v rozpore so zákonom.

23. Možno preto zhodnotiť, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobcu je suma 846,87 eura, ktorá zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi primeranú satisfakciu a súčasne pôsobí dostatočne odradzujúco pre žalovaného, ktorého má „motivovať“ k tomu, aby sa v budúcnosti vyhol predkladaniu vadných zmlúv spotrebiteľom. Súd na záver pripomína, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/137/2016 zo dňa 24.05.2017). Z týchto dôvodov súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 846,87 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

24. Keďže žalovaný preukázateľne porušil práva žalobcu ako spotrebiteľa, súd považoval nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie za dôvodný, a preto žalobe vyhovel v plnom rozsahu.

25. Podľa § 255 ods. 1, 2 CSP, súd priznal strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 262 ods. 1, 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

26. O trovách konania súd rozhodol na základe vyššie citovaných zákonných ustanovení, pričom úspešný žalobca má nárok na náhradu trov konania voči neúspešnému žalovanému v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku podľa § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia písomne na Krajský súd v Prešove cestou tunajšieho súdu.

Z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a musí byť podpísané. Odvolanie musí ďalej obsahovať, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov tak, aby jeden zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).